

Het circus

‘Ik heb zin om wat leuks te gaan doen,’ zegt Sproet. Samen met Spekkie loopt hij na schooltijd naar huis. ‘Heb jij een idee?’ Spekkie denkt even na. Haar moeder gaat vanmiddag *pastechi* maken. Dat zijn pasteitjes met gehakt erin. Het recept is van oma uit Curaçao. Spekkie is daar dol op. En ze wil graag meehelpen met het uitrollen van het deeg. Dat is altijd een leuk werkje, en ze hoopt dat Sproet dat ook vindt.

‘We kunnen...’ begint ze. Maar ineens keert ze zich om. ‘Oeps, ik vergeet mijn rugtas. En mijn opschrijfboekje zit erin!’ Ze holt terug naar de klas.

Sproet kijkt haar grinnikend na. Nee, zonder opschrijfboekje kan Spekkie niet. Ze houdt nou eenmaal veel van speuren. Omdat ze dan vaak een spekkie eet, noemt iedereen haar Spekkie. Al is haar echte naam Marloes. Sinds een paar weken schrijft ze steeds vaker iets op.

Dat komt natuurlijk omdat haar neef Nelson

dat ook doet. Hij leert voor agent. En dat vindt Spekkie erg interessant!

Zelf houdt Sproet meer van voetbal. En hij weet veel over dieren. Daar heeft hij al een heleboel boeken over uit de bieb gehaald. Hij slentert naar een groepje kinderen uit een andere klas. Ze staan druk met elkaar te praten.

‘Ik ga vanmiddag kijken als ze gaan opbouwen,’ zegt een van hen.

‘Waar is het dan?’ vraagt iemand anders. ‘En zijn er nog kaartjes?’

Sproet luistert geïnteresseerd. Dat hij dit niet wist!

Als Spekkie eraan komt, zegt hij: ‘Raad eens wat er in de stad is?’

‘Nou?’

‘Iets wat jij nog niet weet,’ zegt Sproet geheimzinnig.

‘Hoe weet je dat?’

‘Anders had je het vast wel gezegd. Ik denk dat je het heel leuk vindt...’

‘Leuk? Wat dan? Vertel, wat is het?’ Spekkie ontploft bijna van nieuwsgierigheid.

Maar Sproet heeft geen haast. Ha, nu weet hij eindelijk eens iets eerder dan Spekkie!

Hij plukt aan zijn kuif, alsof hij nadenkt. En hij bekijkt de glazen van zijn bril. Zijn ze echt zo vies?

‘Vertel nou!’ Spekkie haalt een zak spekkies uit haar rugtas. Toevallig zat die er nog in.

‘Wil je er ook een?’

Sproet trekt zijn neus op. ‘Nee! Die vind ik niet zo lekker.’

‘Ik wel. Van spekkies kan ik altijd goed nadenken,’ zegt Spekkie eigenwijs. ‘Dus, eh... Je zegt dat ik iets heel leuk zal vinden. Heeft het dan met speuren te maken?’

Sproet schudt zijn hoofd. ‘Nee, het is iets heel anders. Het circus is in de stad. Vandaag wordt de tent neergezet en morgen beginnen de voorstellingen.’

‘Yes! Ik hou van het circus!’ zegt Spekkie. ‘Dat heb je goed geraden. Ik ben er vroeger een keer met mijn moeder heen geweest, maar dat is lang geleden. Ik ga meteen vragen of we morgenmiddag mogen. Wil jij dan ook mee?’

‘Tuurlijk!’ Sproet knikt enthousiast. ‘Wie wil er nou niet naar het circus? Laten we alvast naar de tent gaan kijken.’

Ze lopen de straat uit en komen in de buurt van het park.

Sproet kijkt rond. ‘Hier ergens zou het circus moeten zijn. Vreemd dat we niks zien.’

‘Het park is groot,’ zegt Spekkie slim.

‘Misschien is het precies aan de andere kant.

Maar kijk daar eens.’ Ze wijst naar een poster aan een paal.

Op de poster is het hoofd van een man te zien. Hij heeft donkere wenkbrauwen en een grote snor. Eronder staat:

*Kom naar circus Fantastico
en geniet van de wervelende voorstelling!*

Met als hoogtepunt een optreden van:

Manolo Zapato

Zijn magische trucs zullen u verrassen!

Aanvang:

vier uur ’s middags

en half acht ’s avonds

‘Dat klinkt spannend,’ zegt Sproet. ‘Ik ben wel benieuwd naar die Manolo Zapato.’

‘Ik ook,’ zegt Spekkie. ‘Hij doet dus magische trucs. Wat zouden dat voor trucs zijn?’

Sproet gaat dichterbij Spekkie staan. ‘Nou, ik denk...’ Ineens wijst hij naar de lucht. ‘Zo!

Moet je daar zien!’

*kom naar
FANTASTIC
circus
Manolo Zapato
zijn magische trues zullen u verrassen!

S

S

Spekkie tuurt omhoog. ‘Waar?’
‘Daar!’ Sproet wijst nu iets meer naar rechts.
Weer tuurt Spekkie naar de lucht, en weer
ziet ze niets. Houdt Sproet haar voor de gek?
Nee, daar kijkt hij veel te ernstig voor.
‘Zag je die mooie vogel niet?’ vraagt hij. ‘Hij
vloog hier recht over. Het leek wel een... eh...
kievit. Of nee, een zwaluw. Ik herkende hem
aan zijn staart.’
Spekkie staart hem verbaasd aan. ‘Ik wist
niet dat jij zo veel van vogels wist. Daar heb je
het anders nooit over. Maar vertel nou: wat
voor trucs gaat hij doen, denk jij?’
‘Dat betekent vast,’ zegt Sproet
geheimzinnig, ‘dat die Manolo dingen rond
laat zweven. Ik heb zoiets weleens op tv
gezien. Of, wat ook kan...’ Hij gaat langzamer
praten. ‘Dat hij spullen laat verdwijnen.’
‘Laat verdwijnen?’ Spekkies ogen worden
groot. ‘Nou... Dat hoeft hij bij mij niet te
proberen. Ik zou het zó merken.’
‘O, ja?’ Met een zwaai haalt Sproet een zak
spekkies achter zijn rug vandaan.
‘Hè?! Dat... dat is mijn zak snoep!’ stamelt
Spekkie. ‘Hoe kom je daar nou aan?’
‘Dat zijn dus magische trucs,’ antwoordt

Sproet. 'Ik zou bij het circus maar oppassen als ik jou was.' Lachend slaat hij Spekkie op haar schouder.

Ze stopt gauw de zak spekkies terug in haar rugtas. 'Dat had je slim gedaan,' zegt ze. 'Dus er was helemaal geen zwaluw?'

'Nee. Er was geen vogel te zien,' bekennt Sproet.

Een vreemde zaak

Nog een keer bekijkt Spekkie de tekst op de poster.

‘Laten we gauw naar mijn huis gaan,’ zegt ze dan. ‘Hopelijk is mijn moeder er al, dan kunnen we vragen of ze morgen met ons naar het circus wil. Of zou jouw moeder liever meegaan?’

‘Ik denk niet dat dat kan,’ zegt Sproet. ‘Op woensdag is ze thuis aan het werk. Dan moet ze altijd veel bellen. En mijn vader is naar kantoor.’

Ineens horen ze harde stemmen. Bij de bushalte aan de overkant maken een man en een vrouw ruzie.

‘Hoe durft u zoiets te zeggen!’ roept de vrouw. ‘Ik heb dat niet gedaan!’

‘O, nee?’ De man kijkt haar kwaad aan. Hij heeft een mutsje op en draagt puntige, rode schoenen.

‘En hoe is dát dan te verklaren?’

Hij wijst naar de grond. Daar ligt een bril met gebarsten glazen.

‘Geen idee...’ De vrouw kijkt erg geschrokken. ‘Misschien is er iemand op gaan staan?’

De man knikt. ‘Ja, en die iemand... dat bent u!’

Zijn vinger prikt in het korte jasje van de vrouw en zijn ogen vonken van woede.

Spekkie slikt. Zo, die man doet boos! ‘Kom mee, Sproet. Daar moeten we meer van weten,’ zegt ze zacht.

Ze steken de straat over en lopen naar de bushalte.

Intussen gaat de man door met ruziemaken.

‘Het is toch echt te gek voor woorden. Mijn bril valt uit mijn zak. En raapt u hem op?’

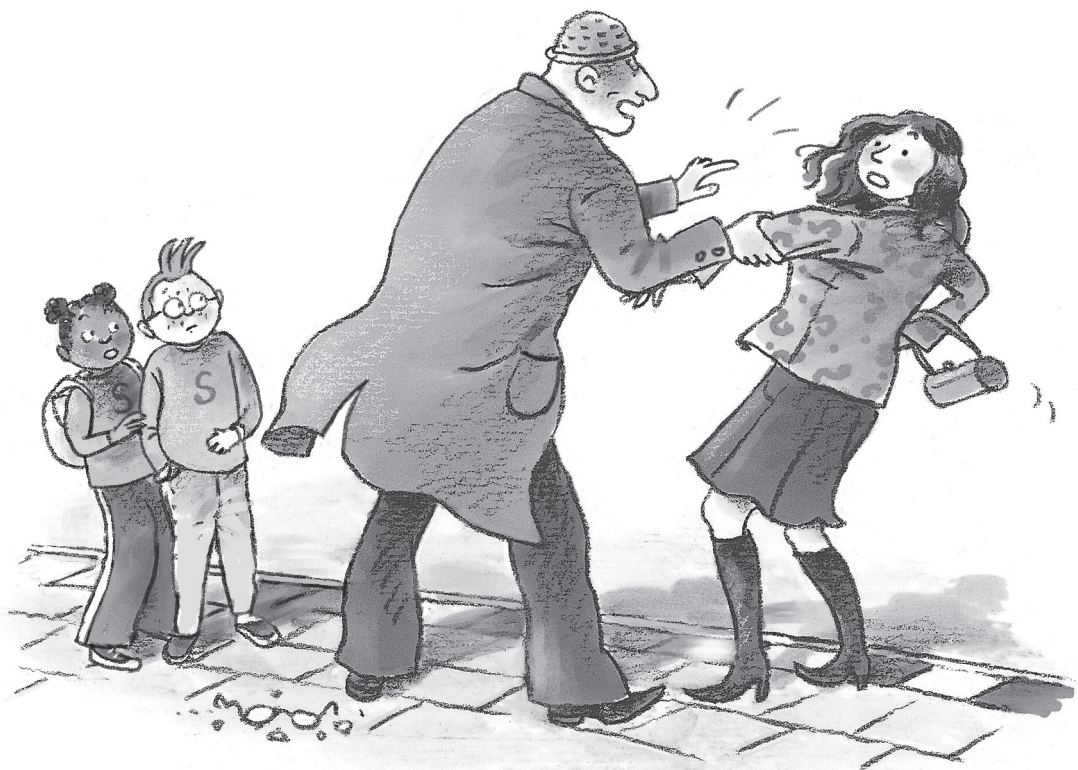
Nee, u gaat erop staan!’

‘Maar... maar... meneer,’ stamelt de vrouw. ‘U vergist zich! Ik heb dat niet gedaan.’

De man lijkt het niet te willen horen en grijpt de vrouw bij haar arm. ‘En hoe moet het nu verder? Dat was een erg dure bril!’

Een meisje van een jaar of vijftien, dat ook op de bus wacht, bemoeit zich ermee: ‘Zeg meneer, rustig aan een beetje.’

De man stopt zijn handen in zijn jaszakken en kijkt haar nijdig aan. Zijn lippen zijn een dunne streep geworden.

Maar als de bus eraan komt, raapt hij vlug zijn bril op. Gehaast holt hij ervandoor. Zijn lange regenjas wappert om zijn benen. De vrouw glimlacht opgelucht. 'Pfff. Wat ben ik blij dat die man weg is. Ik heb nog nooit zo'n engerd ontmoet.' Het meisje knikt. 'En weet u wat ik denk? Volgens mij had hij zelf op zijn bril getrapt.' 'Denk je?' De vrouw frons, alsof ze zich probeert te herinneren wat er precies is gebeurd.

‘Zou zomaar kunnen,’ zegt het meisje. De bus stopt en ze stapt in.

De vrouw wil ook instappen, maar plotseling voelt ze nerveus in haar zakken. ‘Krijg nou wat!’ roept ze dan. ‘Mijn geld is gestolen!’

‘Gestolen?’ zegt Spekkie. ‘Weet u dat zeker?’

De vrouw voelt opnieuw in haar zakken. ‘Ik denk het wel. Want toen ik hier aankwam, had ik mijn portemonnee nog. Ik deed hem speciaal niet in mijn tasje, maar in mijn jaszak. En nu is hij weg.’

‘Hoe zag die portemonnee eruit?’ vraagt Sproet.

‘Groen. Met een gele bloem erop.’ De vrouw loopt zoekend over de stoep, samen met Sproet. Maar ze vinden niks.

Intussen rijdt de bus weg.

‘Vreemde zaak,’ mompelt Spekkie. ‘Daar moet ik eens goed over nadenken.’

Ze haalt snel haar tas van haar rug om een spekkie te pakken. Dat is wel nodig nu.

Ze sabbelt erop en denkt na.

‘Ik weet wie de dief is!’ roept ze opeens.

‘Wie dan?’ vraagt de vrouw.

‘Het is... het is die man met dat mutsje.’

‘Denk je?’